

consolari ob spem & fiduciam in DEUM. Duo hæc semper commiscet jungitque; & modò de dolore suo, modò de spe verba facit, sicut solent ægri animo, qui cohæsiõnem sententiæ non adeò respiciunt, sed modo se erigunt, modò querelas mixtim repetunt. 2. Datur insuper duplex cohæsiõnis modus. Tremellius copulat per discretivam vel adverbativam, *tamen*, hoc sensu: *Spero & credo me resurrecturum: Interim tamen consumuntur renes mei in sinu meo.* Vatablus in notis connectit per quamvis vel etsi: *Quamvis defecerunt renes mei in sinu meo, id est, cum tamen defecerint vires corporis mei intra me: hoc est; quamvis jam sim in summâ afflictionẽ.* Modus hic connectendi optimus est, notatq; certitudinem spei & fiduciæ, hoc sensu: *Licet sim afflictissimus, omniaq; membra consumta ferè sint, credo tamen me resurrecturum.* Adeoque non tam querela est, quàm confirmatio spei, ut aptissima sit verborum cohærentia. Piscator similiter vertit: *Wiewohl meine Nieren verzehret sind in meinem Busen.* Et hætenus satis multa de *ἡ ἀνάστασις* ipsoque sensu literati diximus.

XLI.

Membrum Quartum.

ἈΠÓΔΕΙΞΙΣ, JOBUM LOQUI DE RESURRECTIONE CORPORIS, NON DE RESTITUTIONE SANITATIS.

Duplex argumentorum classis constitui posset, quarum prior contineret argumenta *primaria*: posterior *secundaria*.

Argumenta ostendens, Jobum loqui de resurrectione corporis. Sed ne nimis prolixi simus, ἀπόδειξιν hanc contrahemus, & argumenta eo ordine proponemus, quo in textu ipso insinuantur.

XLII.

I. A cohærentia verborum cum antecedentibus.

1. A cohærentia verborum. Baldad cum sociis Jobum habebat pro impio, ideoque objiciebat cap. 18. v. 5. *Lux impii extinguetur, nec splendebit scintilla ignis ejus.* v. 13. *Consumet robur ejus primogenitus mortis.* v. 14. *Avertetur de tabernaculo fiducia ejus.* Quibus verbis